

LBRIS

We know

Lavinia Braniște

Rostogol merge acasă

Ilustrații de Andrei Măceșanu

LBRIS

We know
books

1. O barză și misiunea ei

Zilele dinainte fuseseră însorite. În numai o săptămână cenușiul se preschimbase în verde, făpturile toate ieșiseră în drum ca să fie mângâiate pe cap de căldura soarelui. Până și din cele mai adânci vizuini ieșiseră toți la soare.

„Gata“, și-a zis toată lumea, întinzându-se și pocnindu-și oscioarele. „Gata cu lânzezeala, c-avem treabă.“

Și s-au pus pe treabă, numai că, de bine ce-a venit, după numai câteva zile, primăvara a fost luată pe sus de un vânt nesuferit care trăgea cu dinții să smulgă din pomi petalele abia desfăcute.

— Ei, bine măcar că nu-i frig, zise barza.

Doamna Flavia trecuse pe-acasă un pic, ca să-și mai tragă suflul. Avea un cuib vechi și ponosit, pe o turlă de biserică. Rămurelele și paiele începuseră să curgă din el într-o parte, se străduia mereu să-l cârpească, dar nu mai avea putere și parcă nici răbdare.

Era bătrână.

Și locuia într-un sat de oameni bătrâni.

Era ultima misiune pe care o acceptase înainte să se pensioneze: să ducă bebeluși în cioc unei familii. Numai că de data asta o nimerise parcă cea mai grea misiune dintre toate, fiindcă era o familie de porci de la o mică fermă de peste deal și, cum porcelor le place să aibă

copii mulți, barza se trezi nevoită să le care în cioc nu unul, nu doi, ci unsprezece porcușori!

Reușise deja să ducă zece, rând pe rând, în zilele cu soare. Și acum, pe vântul ăsta nesuferit, îi rămăsese al unsprezecelea, pe care îl lăsase la urmă fiindcă era cel mai gras. Atârna cel mai greu și a tot evitat să-l ia, până n-a mai avut încotro.

„Ăsta și gata“, și-a zis ea obosită, uitându-se în jos, în bocceluța de pânză albă, din care purcelul scosese afară capul lui roz, cu păr alb, ca de moș. M-am săturat de ei de nu mai pot.

Dar după o clipă, uitându-se la el, zise:

— Dragul de tine...

Căci era totuși inimoasă.

În ultima vreme aștepta cu tot mai multă nerăbdare să iasă la pensie, să aibă tot timpul din lume numai pentru ea.

„Destul am muncit...“

Dacă ar mai fi ținut-o puterile, poate s-ar fi dus în țările calde, la copiii ei, care plecaseră și nu mai veniseră înapoi. „E mai bine acolo, la ce să mă mai întorc?“ ziceau ei. Iar ea rămăsese singură de ani buni, în satul ei de bătrâni, care veneau cu greu duminica la biserică, târșâindu-și picioarele, și care de fiecare dată se uitau în sus, pe turlă, să vadă dacă mai e acolo cuibul.

Porcușorul respira greu. Părea c-a adormit și că sforăie nițel – un pic sforăit, un pic scâncet, în dorul de frații lui și de mama pe care nici n-o cunoscuse încă.

Avusese mult de așteptat până să-i vină rândul. Barza se întreba dacă nu cumva până acum i s-a făcut și foame.

„Da, probabil că i s-a făcut destul de multă foame“, se gândi ea.

Îl scărpină pe cap cu ciocul, ca să-l liniștească, apoi îi trase pânda bocceluței peste frunte, ca să-l mai protejeze de vânt, astfel că micuțului îi rămăseseră afară numai râțul cu două nări.

2. Mai apare cineva

Turnul de Control dădea prea multe indicații, era de părere doamna Flavia. Pentru ultimul zbor, de exemplu, i se spusese că trebuie să fie însoțită de o barză nouă, care-i va lua locul. S-o instruiască, așa, în mare. Să-i explice cam ce-ar trebui să facă la un drum, să-i prezinte procedurile în situații de urgență.

Nu știa nimic despre această tânără barză, pe care avea s-o întâlnească înainte de a porni în drumul peste deal cu ultimul purcel. Știa doar că trebuie să se întâlnească pe monument la ora stabilită.

Monumentul era ceea ce se numește un grup statuar, înfățișând niște oameni în uniforme militare. Unul dintre ei îi conduce, cu pușca pregătită de atac, iar ceilalți îl urmează. Fețele nu le sunt prea clar conturate, așa că nu-ți dai seama ce simt oamenii chemați la luptă, dar bine cel puțin că sunt mulți și îngrămădiți, și turnați în așa fel încât printre umerii lor e loc numai bine de poposit pentru o pasăre mare, cu picioare lungi. Pentru mai multe păsări, de fapt.

Monumentul era la o intersecție, la intrarea în sat. Erau și vreo două băncuțe în fața lui, dar acolo nu stătea niciodată nimeni, fiindcă oamenii n-aveau pe unde să traverseze.

Doamna Flavia își luă inima-n dinți și se aplecă să apuce bocceluța cu ciocul. Purcelul scoase afară un botic speriat, după care urmară doi ochi curioși și întrebători.

— Ne întâlnim cu fata asta și după aia mergem acasă. Hai, stai liniștit acolo și nu te zvârcoli, că asta mai lipsea. Să știi că ceilalți au fost toți foarte cuminți.

Purcelul se zvârcoli.

— Până nu te potolești, nu decolăm, zise ea aspru, ca o învățătoare. N-am avut parte niciodată de pui turbulenți.

Purcelul scoase un guițat scurt și apoi înghiți în sec.

— Stai liniștit, că știu ce-am de făcut. Numai să te țină cârpa asta.

Micuțul se ascunse de tot în bocceluță, de nu se mai vedea nicio bucățică de șorici, iar barza apucă traista și-și desfăcu aripile. Bătu din ele de câteva ori și apoi se înălță, simțind imediat că vântul sufla dintr-o parte.

— Să fim atenți să n-ajungem pe la Costești, zise ea amuzată.

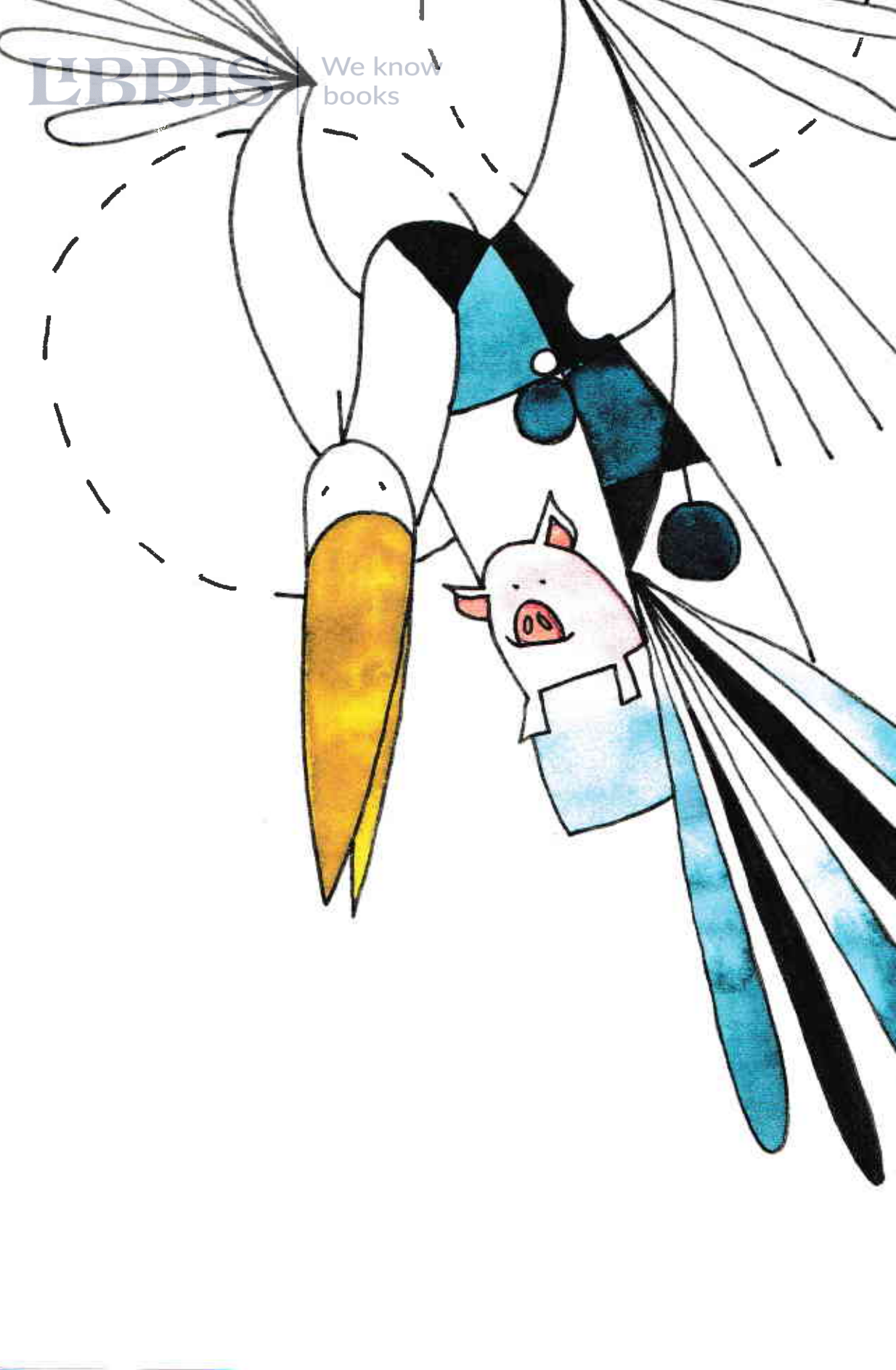
Dar nici nu se înălță bine, că simți imediat cum i se îndoaie gâtul de la greutate și că pierde altitudine.

Scrâșni din dinți și strânse din ochi a durere.

Porcușorul înțelese imediat despre ce era vorba și i se făcu rușine. Se simțea vinovat că există.

EBRIS

We know
books

Cu chiu, cu vai ajunseră pe monument, unde poposiră pe umărul ultimului soldat.

Soarele răsărise de-a binelea și timpul trecea, dar doamna Flavia trăgea nădejde că tânăra barză pe care avea s-o întâlnească era vâncioasă și dornică de treabă și că avea să care ea porcușorul. În felul ăsta, s-ar fi putut încadra numai bine în program și să ajungă înainte de apus.

Lăsă bocceluța jos și se uită de jur împrejur, pe deasupra caselor și pomilor, dar nu văzu nimic. Doar două săgeți mici hăt, deasupra ei, brăzdau cerul. Rândunele.

I se părea întotdeauna că rândunelele sunt păsări pe veci tinere, mereu gata să țâșnească de oriunde, mereu cu energie pentru orice. O apucă o durere vagă de oase. Persoanele tinere îi provocau dureri de oase.

Vântul continua să bată. Acum parcă veneau rafale din toate direcțiile, înfoindu-i berzei penele. Flutura și bocceluța, dar purcelul rămăsese în continuare ascuns în întregime de cârpa veche.

„Oare pe unde respiră ăsta micu’?” se întrebă ea.

Dădu pânza la o parte cu ciocul, să-i facă loc să scoată botul.

Porcușorul dădu la iveală râțul mic și zbârcit. Părea că-și trage nasul.